

„VIVOS VOOCO“

MARIA BLOM

NEÉRLANDS
ENIGE
BEIAARDIERSTER

Omringd door dieren wijdt Maria Blom zich aan eigen composities.

Zullen ooit de Zeeuwen het geluid vergeten van de noodklokken, die de stormramp van 1953 voorafgingen? Zullen wij allen ooit de vreugde vergeten, die de klokken ons toeriepen toen H.M. Koningin Juliana tot Staatshoofd was ingehuldigd?

Is er een indrukwekkender geluid denkbaar dan dat van de carillons als een eerbiedige ouverture tot de jaarlijkse dodenherdenking op de 4de mei?

Het waren deze vragen, die op ons afstormden terwijl wij

Uit een samenspel van toetsen en draden ontstaat het carillonspel, dat tot ver in de omtrek wordt gehoord.

luisterden naar het subtile carillonspel van de enige vrouwelijke stadsbeiaardier in Nederland, Maria Blom uit Gouda.

Want zijn het niet de klokken, die op zo schitterende wijze vreugde en droefheid verkondigen? Geboorte, huwelijk en dood, het zijn de klokken die ze ons verkondigen. Nationale vreugde en nationale rouw, zij worden begeleid door het spel van onze vaderlandse carillons.

Wat is het jammer, dat we ons dit kostelijke bezit meestal slechts op deze momenten zelf realiseren. En er overigens zo vaak, té vaak aan voorbijgaan. Aan dit nationale bezit.

Want de kunstenaars, die hun hele wezen inzetten om de schoonste klanken aan de beiaards te ontlokken, zij worden karig beloond. Voor het onderhoud van de carillons is vaak geen of weinig geld beschikbaar. In Amsterdam bevonden carillons en torens zich in een vrij bouwvallige staat en konden enkele beiaards zelfs haast niet meer worden bespeeld, toen de nodige fondsen pas voor reparatie werden verstrekt. Waarom? Wegens de buitenlandse belangstelling voor de Hemony-herdenking!

In bijna geheel Nederland mocht helaas strijd worden gevoerd voor een beter begrip en meer medewerking als het om ons carillon-bezit gaat. Ook in Gouda vecht een vrouw voor haar liefste bezit, het stedelijke carillon, dat eigenlijk ook reeds lang gerestaureerd had moeten worden. Want het is een roestig samenspel van draden, dat er hier en daar verwaarloosd uitziet. Ze spreekt er niet over, deze Maria Blom, maar we ervaren het als we ons hoog boven het stadsverkeer in „haar“ toren bevinden.

Moeizaam ondernemen we na afloop van het speciale concert ter ere van ons bezoek de afdaling. Het is zelfs wat gevaarlijk hier en daar. Althans naar ons gevoel. De wind giert en er ligt sneeuw op de toren. We bewonderen Maria Blom, wier enthousiasme haar nog nooit heeft weerhouden om de toren te betreden, door de deur waarboven de woorden „Verboden Toegang“ prijken. Naast het vanzelfsprekende gebod: Verboden te Roken.

Op weg naar haar woning aan de Bodengraafsestraat peinzden we nog even na hoe ondankbaar het voor deze kunstenaars moet zijn, als ze wél de grote buitenlandse belangstelling voor hun kunst ervaren, maar in Nederland zelf op zo weinig medewerking en begrip kunnen rekenen als het om dit kostbare vaderlandse bezit gaat. Gelukkig is er de laatste jaren een kentering waar te nemen, vooral dank zij de arbeid van de Nederlandse Klokkenspel Vereniging, die in Mr. Romke de Waard een actief en kundig voorzitter heeft gevonden.

Het is deze vereniging, die met bescheiden middelen de belangstelling weer tracht op te wekken voor de prachtige